

Bruna Generoso

Abstraccions i certeses

Premi València Nova
Alfons el Magnànim
de Poesia

Intentem fer futurs, però
només podem trepitjar
l'incert present.

bromera poesia

CIM

Arribar fins al cim, caure del podi,
refer-se un altre cop, amb esperança,
i fer-se amic d'un dia de bonança
per no anhelar mai més deu glops de sodi
clavant-se't molt endins, com una llança,
per caure mort en una bassa d'odi,
sense desig d'escriure un episodi
amb el teu cos ben lliure de recança.
Sortir d'aquell forat, amb un gran salt,
i fer-te fort de nou, desfer la fila
i fer-la un altre cop. No prendre mal.
Triar vagó d'un tren que descarrila,
tornar-lo a encarrilar sense didal,
punxant-te el dit. L'albada amb sang s'enfila.

TRENCADISSA

Seriosos rostres
es trenquen
com un got que cau
a terra. Reconstruir
l'escampall de trossos
és feina molt entretinguda.
Alçar la vista, encolar
trossets de pell i llavi,
veure tristament el tall
obert amb sang, el dolor
momentani de la ferida.

Seriosos rostres
es trenquen i som tanta colla
a la sala d'espera,
que ningú no fa res.
Entotsolats, com un silenci
perpetu en una cambra buida.
Deixem que es perdin
les restes de qui som, allà,
enmig d'aquell batibull de gent
anònima i callada, absorta
i ben asseguda a la cadira.

Immòbils,
ningú no es mira,
ningú no cull aquells trossets
de rostre escampats per sobre la rajola,
que brilla de tan neta.
Alçar la vista, recuperar
els vidres de pell i llavi esmicolats
i restaurar-los
és un intent molt atrevit de sobreviure,
per encolar-hi, després, potser,
també un somriure.

DONA

La solitud
és una capsa de cartró,
buida com una casa
abandonada. Un dia va morir,
malalta, una dona sola.
Crec que tothom la va oblidar
abans de recordar-la.
L'endemà,
les muntanyes nevades
resguardaven el poble
de tots els mals possibles.

Gèlid caminar
de plagues de gats de carrer
per atzucacs putrefactes,
tos seca, puces i paparres.
Se'ls dona menjar cada dia,
o bé se'ls enganya amb verí.
Així poden sobreviure i morir
en una solitud estricta.
«Pobra dona», se sent dir,
hipòcritament, de tant en tant,
si algú gosa treure el tema.

HOME

Cada racó
assolellat del poble
és el prodigi
de l'home que el coneix
d'ençà que aquests carrers
eren de sorra i pedra.

Hem asfaltat
el cor de tanta gent
que ja no perdura res
més enllà dels ulls de l'home
que recorda qui va ser
i com va ser el seu poble.

Lluny del soroll
motoritzat de la intempèrie,
engoleixo una nostàlgia
per records plens de tendresa
d'aquest home amb veu que diu,
i jo atentament l'escolto.

FRUSTRACIÓ

Sent el cargol
un raig de sol
damunt la seva closca.

Voldria arrencar el vol,
però no pot, pobre cargol.

La seva mort
és la pluja escadussera
a l'hort.